

Stichting Inti Huahuacuna

Kinderen van de zon

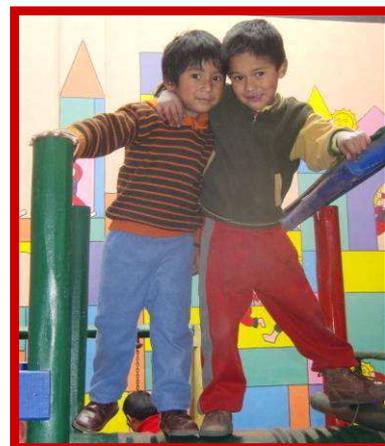
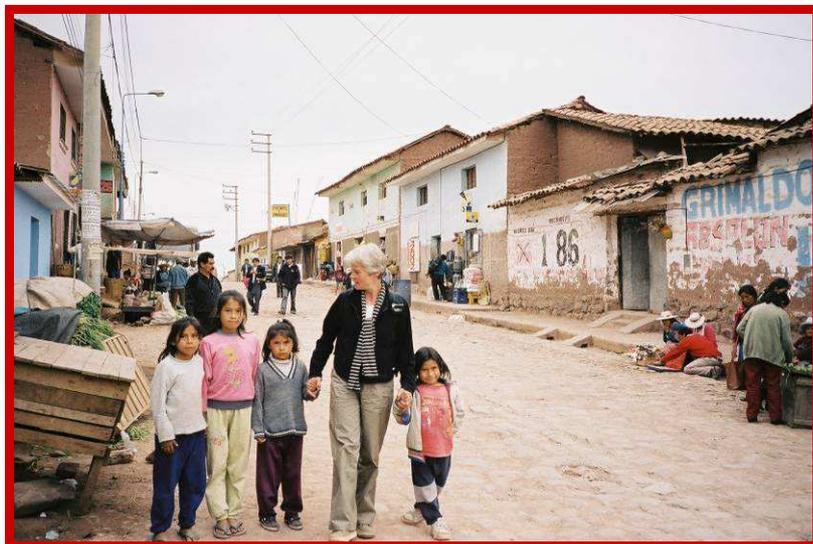
Nieuwsbrief december 2014

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl
www.intihuahuacuna.org

Geachte lezer, beste donateur,

In 2009 eindigde ik mijn verhalen met een prachtig gedicht van Antonio Machado waarin staat: "wandelaar, er is geen weg, de weg ontstaat al wandelend". Het zijn niet zozeer je sporen die de weg zijn, maar je voetstappen. Je voetstappen zijn alleen zichtbaar nadat je je stappen gezet hebt. Je stappen zet je nu. Je sporen laat je na. Vanaf het begin van mijn werk in Peru heb ik naast het team en de niños gestaan, en geprobeerd hen altijd bij te staan in het ontdekken van hun weg en het ontplooiën van hun eigen mogelijkheden. Samen zoeken we naar oplossingen om de levensomstandigheden van de niños te verbeteren. Ik denk dat het allerbelangrijkste is, dat Inti Huahuacuna altijd mét en nooit vóór deze kinderen werkt. Ontwikkeling mag niet van buiten- of bovenaf worden opgelegd, maar moet samen met de betrokken mensen ingevuld en uitgevoerd worden. Daarom ben ik ontzettend blij dat ik vanaf het begin geweten heb, dat dit werk gedragen moet worden door het eigen volk. En ik vind het heel speciaal dat wij hen hierin, samen met alle donateurs, mogen steunen. Ik ben ervan overtuigd, dat de voetstappen die wij nu zetten deze kansarme kinderen op weg helpen naar een betere toekomst, en dat deze stappen hun sporen zullen nalaten.

*Veel leesplezier
Marianne Schepers*

Hun verhaal is Ons verhaal

Ik hoop dat ik, door mijn belevenissen met jullie te delen, onze niños weer wat dichterbij jullie gebracht heb.

Als ik het levensverhaal van de kinderen van Inti Huahuacuna op papier zet, is het niet meer alleen het verhaal van de kinderen, maar het verhaal van de lezer, van jullie; gaat het er niet alleen meer om wat wij met het levensverhaal van de kansarme kinderen doen, maar wat de lezer ermee doet. Jullie, onze donateurs.

Wat hoop ik dan ook op jullie te mogen blijven rekenen bij de realisatie van onze nieuwe plannen.

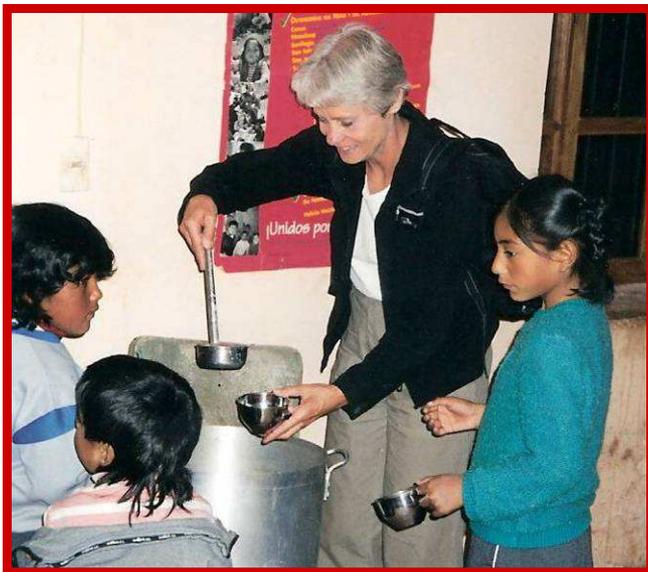
Dankbaarheid is de kortste weg naar geluk!

(door Marianne)

Wat een ongelofelijk trots en goed gevoel geeft het mij, dat het opvanghuis Inti Huahuacuna in Cusco vanaf het nieuwe jaar zelfstandig verder kan! Dit is een mooi moment om ook zelf terug te kijken op de prachtige jaren en schitterende ontmoetingen, die het werk met de kinderen van Inti Huahuacuna mij hebben gebracht. Maar natuurlijk wil ik ook onze toekomstplannen met jullie delen.

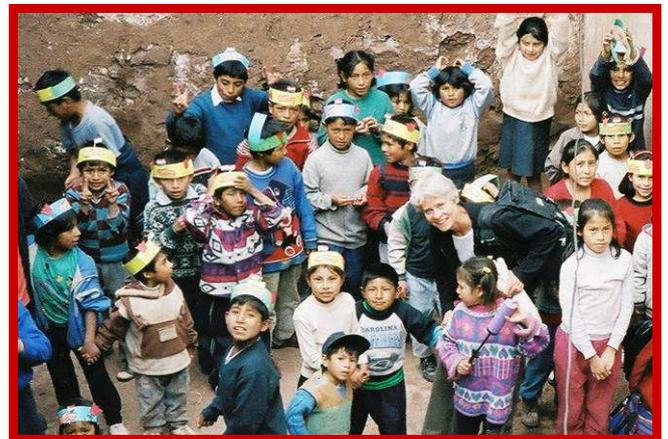
Al vanaf de basisschool droomde ik ervan ooit ontwikkelingswerk te gaan doen. Nadat onze kinderen voor hun studie zelfstandig gingen wonen, was voor mij de tijd rijp om mijn droom te gaan verwezenlijken. Toen ik 14 jaar geleden voor de eerste keer naar Peru vertrok had ik er geen idee van wat me te wachten zou staan, en of het bij deze ene reis zou blijven of niet. Ik herinner me nog dat als mensen me vroegen wat ik daar dacht te gaan bereiken ik antwoordde, dat als één kindje zich over 10 jaar nog zou herinneren dat ik zijn snottebelletje had afgeveegd, ik helemaal gelukkig zou zijn.

Als de dag van gisteren herinner ik me nog de moeilijke beslissing, die ik na thuiskomst uit Peru moest nemen, of ik dit project wilde adopteren om zorg te gaan dragen voor de financiële ondersteuning en de beleidsontwikkeling van het opvanghuis. Het nemen van deze beslissing heeft me slapeloze nachten gekost, want ik realiseerde me heel goed dat als ik niet voldoende donaties binnenhaalde, dit zou betekenen dat de opvang van deze kinderen en de salarissen van het team

niet meer betaald konden worden. Na enkele onrustige nachten realiseerde ik me dat als ik uit angst deze uitdaging niet zou aangaan, ik nooit mijn droom zou realiseren. Ik besloot de uitdaging aan te gaan vanuit de gedachte, dat iedere dag dat ik deze kansarme kinderen een veilige haven zou kunnen bieden er eentje was.

Ik ben tot op de dag van vandaag zó blij dat ik mijn hart gevolgd heb. Dankzij de warme steun van familie, vrienden, vele andere lieve mensen, organisaties en zeer betrokken bestuursleden, hebben we 14 jaren vele kansarme Peruaanse kinderen op weg kunnen helpen naar een betere toekomst en konden Dolores en haar team in Cusco zich zo goed ontwikkelen, dat ze zich sterk genoeg voelen om zelfstandig verder te gaan.

Wat zijn de afgelopen jaren voorbijgevlogen! Er is zoveel moois in Peru op mijn pad gekomen, allemaal momenten die ik voor geen goud had willen missen. Ik denk met een warm hart terug aan de eerste jaren van het opvanghuis in het buurthuis in de achterstandswijk Zarzuela, en later ook in de wijk Tica Tica. De kennismaking met zoveel zwaar verwaarloosde, maar prachtige, aanhankelijke kinderen, die me meteen in hun hart sloten en ik hen. En de begeesterde profes van het eerst uur, Dolores en Flor, die toen nog zonder enige vergoeding de vele snottebelletjes een thuis boden in dit vervallen buurthuis. Iedere reis naar Peru voelde als thuiskomen voor mij, hier lag mijn hart. Dit was wat ik wilde, deze vergeten kinderen een bestaansrecht geven en op weg helpen naar een betere toekomst. Wat hebben deze kinderen stuk voor stuk me geraakt en wat heb ik veel van hen geleerd! Het liefst zou ik ze nu allemaal persoonlijk op willen noemen, omdat ze allen een eervolle vermelding verdienen. Maar ik weet dat ik ze niet allemaal bij naam hoeft te noemen, want zoals ik hen in

mijn hart heb gesloten, hebben ook jullie dat in de loop der jaren gedaan. Toch wil ik heel graag als warme herinnering aan hen enkele bijzondere verhalen van kinderen in deze nieuwsbrief met jullie delen.

Die eerste jaren hebben we uit donaties tafels en stoelen gekocht, glas in de ramen laten zetten, de rottende vloerplanken vervangen en het open gat onder de trap, dat diende als toilet, vervangen door een echt toilet, zodat we van die ondragelijke stank verlost waren. Wat waren Dolores en Flor trots en blij, dat we hen na enkele jaren een kleine vergoeding konden betalen.

Het buurthuis was gebouwd van adobe (modderblokken) en na elk regenseizoen raakte het gebouw steeds verder in verval. Daarnaast konden we lang niet altijd terecht, omdat het buurthuis ook gebruikt werd door de wijkbewoners voor het opbaren van hun dierbare overledenen.

De grote droom van Dolores werd werkelijkheid toen we, na bijna 10 jaren werken in dit buurthuis, dankzij de prachtige steun van onze donateurs in 2010 een eigen opvanghuis konden betrekken in de iets verderop gelegen wijk Almukena. Juist dit eigen huis is voor Dolores en haar team een unieke kans om zelfstandig verder te kunnen. En dankzij dit huis blijft de veilige haven van deze kansarme kinderen voor altijd waarborgd.

Ook heeft het me diep geraakt dat we zoveel kinderen scholing hebben kunnen bieden, waardoor veel niños een MBO- of HBO-opleiding hebben kunnen afronden. Nooit zal ik de woorden vergeten van een van onze jongens, Richard, tijdens de opening van ons nieuwe opvanghuis. Zijn woorden zijn voor mij een cadeautje voor de rest van mijn leven. Niemand heeft ooit beter

verwoord waarom ons werk zo belangrijk is dan deze knaap.

Richard opende zijn speech met de woorden dat ik altijd als een moeder voor hem ben geweest, als een echte moeder die oor, oog en een hart heeft voor wat er leeft in haar kind. Maar hij richtte zich ook tot de niños van Inti Huahuacuna. Hij vertelde hen dat arm zijn niet betekent dat dit een excuus is om je de rest van je leven achter te verschuilen. Hij herinnerde zich dat hij ooit als klein kind, tijdens een zeer koude dag, in een T-shirtje met korte mouwen, vol gaten, naar ons opvanghuis kwam en dat ik hem vroeg of hij geen jasje had. Op zijn antwoord dat hij dit niet had, heb ik een jasje voor hem gekocht. Richard zei dat hij deze warmte tot op de dag van vandaag voelde, ondanks dat het jasje hem allang niet meer paste en dat hij dit gevoel nooit, maar dan ook nooit, meer kwijt zal raken. Hij riep de kinderen op om de uitgestoken hand van Inti Huahuacuna aan te nemen, waardoor ook zij iets van hun leven zouden kunnen gaan maken. Dit alles kwam recht uit zijn hart. Zijn woorden ontroerden me intens en nooit heb ik beter geweten waarom ik dit werk doe, dan op dat moment.

Het werk voor Inti Huahuacuna heeft mij ook in contact gebracht met vele jonge enthousiaste mensen, die voor langere tijd als vrijwilliger met de kinderen in het opvanghuis gingen werken. Zonder uitzondering vertelden ze mij, dat het vrijwilligerswerk voor hen een hele bijzondere onvergetelijke ervaring was. Zij mochten ervaren dat het geven van een beetje aandacht echt een verschil maakt. En allen kwamen erachter hoe goed zij het zelf hebben, alleen omdat hun wiegje in Nederland heeft gestaan. Met een aantal vrijwilligers heb ik tot op de dag van vandaag contact en meerderen zijn Inti Huahuacuna altijd blijven steunen.

Maar dit werk brengt mij ook veel moois hier in Nederland. Ik ben intens dankbaar dat ik met mijn verhaal kinderen hier in Nederland betrokkenheid en bewustwording mag brengen met kansarme leeftijdsgenootjes in Peru. Dankbaarheid voel ik voor de tomeloze inzet van al die leerlingen van basisscholen, die met een goede doelenactie geld inzamelen voor de kansarme Peruaanse kinderen. Wat ben ik trots op al die mensen die hun vrije tijd steken in het steunen van ons werk, zoals mijn schoonzusje die al die jaren knutselwerkjes maakt voor de kinderen in Peru, een echtpaar dat wekelijks bij nacht en ontij opstaat om naar de tweedehandsmarkt in Turnhout te gaan en het geld dat zij daar verdienen doneren aan goede doelen.

Of een mevrouw die zelf sieraden maakt en dit geld schenkt aan Inti Huahuacuna. Dankzij een gulle donateur konden we in 2013 met succes een kleuterschool beginnen, waardoor we de allerkleinste kinderen de kans op scholing kunnen bieden, en ik voel dat dit zeker een vervolg zal krijgen.

Lieve vrienden van Inti Huahuacuna, dankzij jullie steun heb ik mijn hart kunnen volgen en mijn droom kunnen realiseren. Hierdoor heb ik mogen ervaren dat dankbaarheid de kortste weg naar geluk is. De wijze waarop jullie mij en ons werk al die jaren gedragen hebben, heeft van mij een heel dankbaar en gelukkig mens gemaakt, een gevoel dat ik de rest van mijn leven zal koesteren!

Ook al kan nu het opvanghuis in Cusco op eigen benen verder, voel ik tegelijkertijd heel goed dat ik nog lang niet klaar ben in Peru! In de loop der jaren hebben vele andere mensen in Peru onze steun gevraagd voor de kansarme kinderen van hun project. Dit hebben wij echter steeds afge-

houden, omdat we voor ons gevoel beter een ding goed konden doen, dan meerdere dingen half. Eens schreef ik dat elk bereikt doel weer het begin vormt van een nieuwe tocht, en dat punt hebben we nu bereikt. Onze stichting krijgt nu de ruimte om zich binnen onze doelstelling ook voor andere projecten in Peru in te gaan zetten, in de hoop dat wij zo nog vele kansarme Peruaanse kinderen een kans kunnen bieden op een betere toekomst. Wij hopen dat we deze nieuwe tocht ook weer samen met jullie mogen gaan maken en dat jullie onze stichting blijven steunen.

Rest mij jullie nogmaals uit de grond van mijn hart te bedanken voor al jullie warme woorden en steun door de jaren heen. Hoop is een lichtje in je hart, dat vandaag moed geeft en morgen kracht, en dat is wat wij, met jullie steun, nog vele jaren hopen te bieden aan de vergeten kansarme kinderen in Peru.

Mede namens alle kinderen van Inti Huahuacuna wens ik jullie heel warme feestdagen en een mooi en gezond 2015.

Een klein gebaar met grote impact! *(door Dorris)*

Al vanaf het begin dat Marianne naar Peru is gegaan in 2001, volg ik haar belevenissen met grote belangstelling. Eerst als vriendin en later als bestuurslid. Wat voelde ik me vereerd, dat ik zitting mocht nemen in het bestuur en het was erg fijn dat ik mee mocht helpen om de levensomstandigheden van deze kinderen te verbeteren! Door de sprekende verhalen van Marianne leerde ik het project, de kinderen en het team van Inti Huahuacuna kennen, zonder ze ooit in levende lijve te hebben ontmoet. Voor mij ging er

dan ook een droom in vervulling toen ik in 2010 en later ook in 2012, zelf naar Peru vertrok om iedereen persoonlijk te leren kennen en om er als vrijwilliger met de kinderen te gaan werken.

Mijn eerste jaar was het nieuwe huis net geopend en wat een mooi vrolijk “kinderhuis” was het geworden! Verlost van de zorgen van alledag, konden de kinderen naar hartenlust spelen en er écht even kind zijn: knutselen met mooie materialen, spelletjes doen, eindeloos voetballen en pingpongen. Activiteiten waar ze thuis de mogelijkheden niet toe hadden. De kinderen werden door een bevlogen team begeleid en geholpen met hun huiswerk. En natuurlijk niet te vergeten, de maaltijden die 3x in de week bij Inti Huahuacuna worden bereid. Eten is voor mij altijd een belangrijk speerpunt geweest en ik vond het dan ook erg fijn om in 2012 samen met Profe Josefina voor de kinderen voedzame maaltijden te koken. Het was schrijnend om te zien hoe hard de kinderen het eten bij Inti Huahuacuna nodig hebben. De meeste kinderen zijn ondervoed, mager en te klein voor hun leeftijd en dit was vaak de enige maaltijd, die de kinderen kregen op die dag. Wat mij vooral ook erg raakte was, om te zien hoe de kinderen konden genieten en gingen stralen van wat aandacht, een compliment of een aai over hun bol. Deze kinderen, die zoveel te kort komen, laten weten dat ze de moeite waard zijn en er mogen zijn. Zo’n klein gebaar met zoveel impact!!

In 2012 heb ik, samen met psycholoog Mendel, een aantal kinderen thuis bezocht om hun levensomstandigheden in beeld te brengen. Deze bezoeken hebben erg veel indruk op me gemaakt. Wat leven deze mensen in bittere armoede en onder erbarmelijke omstandigheden! De families leefden in één kamer waar alles moest gebeuren, een aarden vloer, vaak geen water of licht, de 'lege' raamkozijnen en de muren waren

met plastic behangen om de kou en wind buiten te houden, de kamers kwamen uit op een kleine patio die gedeeld werd met andere gezinnen en die volgingen met waslijnen.

En elke dag weer de zorg en onzekerheid of er genoeg geld was om ‘s avonds een maaltijd op tafel te zetten, elke dag weer knokken voor de eerste levensbehoeften, elke dag weer overleven... Wat heb ik een respect voor dit dappere volk!

Ondanks deze trieste bezoeken en verhalen van de kinderen, heb ik intens genoten van mijn werk voor Inti Huahuacuna. Het maakte dat ik het met nóg meer passie deed. Nooit heb ik duidelijker gevoeld wat het werk van Inti Huahuacuna waard was en realiseerde ik me nóg meer hoe belangrijk het opvanghuis was voor de kinderen uit deze gezinnen! Ik voel mij een bevoorrecht mens dat ik dit werk heb kunnen doen!

Tijdens mijn verblijven in Peru was het ook geweldig om met eigen ogen te zien wat we als stichting, maar vooral wat Marianne met haar tomeloze energie en inzet, hadden bereikt in al die jaren! Terugdenkend aan de verhalen van het eerste moment, zag ik wat een enorme groei en ontwikkeling het opvanghuis had doorgemaakt. Het was inmiddels een volwaardig en gerespecteerd opvanghuis voor de kansarme kinderen in Cusco. De roep naar zelfstandigheid van Inti Huahuacuna Cusco past dan ook in de lijn van de ontwikkelingen. En wat is er mooier dan een project in de derde wereld op poten te zetten, dat vervolgens zelfstandig verder kan. Dan is er goed werk verricht!

Met heel veel trots denk ik terug aan al die jaren, dat we in Nederland voor het opvanghuis in Cusco hebben gewerkt. Ongetwijfeld zijn de vele goede ervaringen van de kinderen bij Inti Huahuacuna een basis voor hun verdere leven.

Ook door de scholing, die veel van de kinderen via Inti Huahuacuna hebben kunnen volgen, is er voor hen een kans voor de toekomst geopend. Dit hebben de donateurs in Nederland mogelijk gemaakt. Niet alleen de sprekende en pakkende verhalen van de kinderen, maar ook de verhalen van de donateurs hebben me vaak geraakt: kinderen die hun spaarpot omkeerden voor Inti Huahuacuna, de inzamelingsacties van de scholen, de speciale donaties van pensionado's en jarigen, de mensen met een smalle beurs die toch elke maand enkele euro's overmaakten voor de niños. Hierdoor heb ik dit mooie werk jaren kunnen doen en hebben we voor de kinderen van Inti Huahuacuna het verschil kunnen maken!

Wat deed het me goed dat Marianne, als drijvende kracht van onze stichting, vertelde dat ze nog niet klaar is met haar werk voor de kansarme kinderen in Peru. Dit betekent dat onze stichting blijft bestaan en dat we ons werk voort kunnen zetten. Hopelijk nog vele jaren dankzij uw steun. De kinderen van Inti Huahuacuna Cusco zitten in mijn hart en ik verheug me er enorm op om nieuwe kinderen te leren kennen! En natuurlijk ga ik dan weer op pad om met ze te gaan werken. Want als je dit werk ooit hebt mogen doen, word je erdoor gegrepen en gedreven en is er niets te veel om een lach te zien op de gezichtjes van deze kinderen!

(Samen) Geven voor de glimlach van een kind, dat is geluk! (door Pauke)

Een ontmoeting in 1971 op onze nieuwe hockeyclub in Uden met Marianne leidde er, 35 jaar later en een vriendschap verder, toe dat ze me vroeg haar te helpen in haar stichting voor haar Niños in Cusco. Dus zat ik op de sollicitatiebank tegenover iemand die al mijn twijfels wegwaifde en met zo'n immense begeestering, dat ik dat

verzoek echt niet kon weerstaan. Daarbij kreeg ik de tijd om vrijwilligerswerk te doen en om dan de kans te krijgen, me in te zetten om kansarme kinderen een beetje geluk, veiligheid en steun te kunnen bieden is te mooi en te waardevol.

Ik nam het stokje over van Marianne Mudde en kwam terecht in het fantastisch lopend bestuur van Stichting Inti Huahuacuna Holanda. Leerde een enthousiaste, gezellige Dorris kennen ('t klikte meteen), die al vanaf het begin met Marianne, onze voorzitter samenwerkte en had ook al gauw in de gaten dat Hans een grote onmisbare steun op de achtergrond was. Lange dagen hebben we vergaderd, altijd vruchtbaar, open voor elkaars meningen, veel gelachen, kippenvelmomenten, zo nu en dan een traantje wegpinkend en dan keerden we, weliswaar met een houten kont, voldaan naar huis.

Ook stonden we met heel veel plezier op markten, met onze Peruaanse koopwaar. Hadden dan de mooiste gesprekken met mensen aan de kraam en vaak herkenden kinderen Marianne van haar lezing op hun school. Vooral het verhaal over het blauwe wc'tje was een veelbewaarde herinnering.

In 2009 wilden wij mijn familie in Noord Argentinië gaan opzoeken. Marianne, die in die tijd juist in Cusco was, stelde ons voor om een tussenstop in Peru te maken, om het project te bezoeken en met eigen ogen te zien wat er daar al was opgebouwd. Dat was natuurlijk een gouden kans en weer werden alle bezwaren, zoals o.a. het niet spreken van de Spaanse taal weggevoerd. Na een hartelijke ontvangst op het vliegveld werden we naar Gloria en Willy gereden (ons vaste, zorgzame adres voor alle vrijwilligers) en werden we tot rust gemaand om te wennen aan de hoogte.

De volgende dagen gingen we regelmatig naar het project, toen nog voor het laatste jaar in het buurthuis in de gevaarlijke wijk Zarzuela. We werden begroet met hartelijke, natte snotkusjes, op onze wang. Zoveel vertrouwelijkheid is meteen al zo ontroerend. Met het, uit het hoofd geleerde zinnetje "lo siento, no hablo español; het spijt me, ik spreek geen Spaans" lukte het ons toch met ze te spelen.

Loek, met wat meer Spaanse kennis, ging schaken met de grotere jongens, die hem met veel lol en trots versloegen. Dat was wat, winnen van zo'n grote Hollander, prachtig vonden ze het. Ik had met handen en gezichtsuitdrukkingen een tafel vol nieuwsgierige kinderen duidelijk gemaakt, dat ze na moesten tekenen wat ik tekende en daarna mochten ze daar van alles bij kleuren en plakken. Ook werd me met veel gebaren en gegiechel gevraagd om op hun tekeningen van alles erbij te tekenen, zo leuk.

Snotkusjes en plakhandjes waren mijn beloning en zij genoten ervan als ik liet blijken, door te wijzen, m'n duim omhoog te steken en een aaitje over hun bolletje, hoe mooi hun tekening was. Soms was het ook genoeg om naast een stiller en verlegen kindje te zitten, samen een puzzeltje te leggen en zachtjes te klappen als het gelukt was, dan verscheen er een voorzichtig glimlachje.

Aan het eind van de middag kregen ze eten, wat een heel werk was om klaar te maken op één pit, in een grote zware pan. Terwijl de eetzaal werd klaargemaakt, moesten ze wachten in een modderige (door keiharde regenbuien, die de straten in een mum van tijd blank lieten staan) binnenzaal en net als overal in de wereld stoeiden ze met elkaar, jongens en meisjes daagden elkaar uit en waren ze lekker wild en hadden de grootste lol. Als de deuren opengingen renden ze naar

hun plaatsje en was het de normaalste zaak dat de oudere broertjes of zusjes voor de kleintjes zorgden, hielpen en voerden. Bij de pap werden een handvol kleine koekjes uitgedeeld, die verdwenen óf in hun mond óf in hun zakken, voor iemand thuis. Na het eten wisten ze heel gedisciplineerd hun metalen kom af en was het tijd om naar huis te gaan. Het is dan al heel heel donker, de nacht valt vroeg en snel, en Loek vroeg zich heel verbaasd en bezorgd af waar alle ouders waren om hun grut op te halen!!!! Nee, zo gaat dat daar dus niet. En terwijl wij en het team met elkaar als groep door de gevaarlijke wijk naar huis gingen, gingen de kinderen alleen. Sommigen gingen op zoek naar hun ouders, vaak alleen een moeder, die ergens op straat probeerde haar waar te verkopen, anderen moesten wel een uur lopen om thuis te komen.

Het was ook heel bijzonder om de teamleden te ontmoeten. We hadden natuurlijk al veel verhalen over hen gehoord en ook hun leven is verre van gemakkelijk. Desondanks zetten zij zich, met veel energie en idealisme in, voor hun minderbedeelden kleine stadsgenootjes. Als de kinderen naar huis gaan komen ze, naar goed Peruaans gebruik, van al hun profe's afscheid nemen met één kusje op de wang. Dat ziet er zo lief uit.

Ook werden we gerustgesteld en hebben we ervan genoten om te zien hoe Marianne daar opereerde. Nu kon ze alles regelen wat nodig was en waarvoor ze al die maanden zo hard had gewerkt en op sjouw was geweest. Ze wond iedere Peruaan, in rap Spaans, om haar vingers en behandelde iedereen met alle respect en begrip, rekening houdend met hun cultuur. Grandioso.

En niets is mogelijk zonder jullie, al onze donateurs, die het mogelijk hebben gemaakt zoveel kinderen een veilige haven te bieden, scholing te volgen, iedere dag een warme maaltijd te eten,

extra medische behandelingen te krijgen, een eigen huis te bouwen en zo, zo, zo veel meer. En iedere gift van jullie, van klein tot groot, ging gepaard met een eigen, vaak ontroerend, liefdevol, verhaal. Zo vaak zijn wij verblijd en hebben wij ons verbaasd dat jullie ons zo trouw en zo gul bleven. Wij hebben met heel veel plezier en verantwoordelijkheidsgevoel, ons uiterste best gedaan al jullie eurocenten zo goed mogelijk uit te geven en te besteden. GRACIAS!

Ons belangrijkste doel is altijd geweest om Inti Huahuacuna te verzelfstandigen en dat is nu, met jullie hulp, gelukt. De laatste jaren is het sneller gegaan dan we hadden durven hopen, vooral door de oprichting van de kleuterschool, met een bijzondere signatuur. Loslaten is moeilijk, maar wel heel nodig en het maakt ons heel trots dat het gelukt is. Maar.....nieuwe plannen krijgen een kans!!!

Als je in Cusco bent, spreek je altijd af op het meest bekende plein, Plaza de Armas. Daar zie je zoveel straatkinderen, ze poetsen schoenen, verkopen duivenvoer, kaarten en sieraden en ze moeten constant alert zijn op de politie, die hun vergunningen af kunnen pakken en dat kan er hard aan toe gaan. Dit is dan nog de beste plek met veel toeristen, maar er zijn nog zoveel gevaarlijkere plekken, waar de straatkinderen, in erbarmelijke omstandigheden moeten zien te overleven. Als je s' avonds op het plein zit, zie je miljoenen feeërieke lichtjes van de huizen, die tegen het Andesgebergte gebouwd zijn, een magnifiek gezicht.

Maar als je overdag een tocht maakt door die bergen, zie je krotwoningen, op gevaarlijke plekken en zie je wat een waanzinnige armoede daar heerst. Daar en op nog heel veel meer plekken, wonen nog zoveel kansloze kinderen en daar zien wij nieuwe KANSEN.

Toekomst Inti Huahuacuna (door Marianne)

Zoals jullie in de brief hebben kunnen lezen ben ik nog lang niet klaar in Peru en willen wij ons werk voor de vergeten kansarme Peruaanse kinderen maar wat graag voortzetten. Met betrekking tot de toekomst van onze stichting hebben wij al prachtige stappen gezet, die we graag met jullie willen delen.

Allereerst willen wij financiële steun blijven bieden aan de scholing van enkele kinderen van Inti Huahuacuna in Cusco, zoals aan Angelo. Angelo, een van onze jongeren, doet met de financiële steun van een donateur een HBO-opleiding Boekhouden en Financiën. Het is geweldig om te zien hoe deze jongen ervoor gaat. Hij volgt trouw zijn lessen en behaalt goede resultaten. Daar wij Angelo al vanaf het begin van zijn opleiding steunen, willen we dit ook tot het einde afmaken.

Ook willen we de broertjes Jhonatan en Cristian blijven steunen. De armoede is thuis zo groot, dat er dagen zijn dat zij niets te eten kregen. Hierdoor was het voor deze jongens ook moeilijk om op school goed te presteren. Gelukkig kun-

nen we hen dankzij een speciale donatie nu eten geven. Hun moeder heeft een zwakke gezondheid en is onlangs weer ernstig ziek geweest. Wij weten dat zonder onze steun deze jongens hun school niet zouden kunnen afmaken en daarom blijven wij ook deze twee chicos steunen en van nabij volgen.

Vervolgens willen we ook buiten de grenzen van Cusco hulp gaan bieden. Vanaf het eerste uur hebben wij samengewerkt met Profe Flor. Als rechterhand en vervangster van Dolores en als projectcoördinator heeft zij het opvanghuis mee opgebouwd en ontwikkeld. Daarnaast hield zij o.a. de boekhouding bij, maakte begrotingen, onderhield de contacten met andere organisaties, en hielp als onderwijzeres mee in de lokalen ter ondersteuning van andere leerkrachten.

Flor is een gouden kracht geweest bij Inti Huahuacuna in Cusco en is begin dit jaar met pijn in haar hart naar Arequipa verhuisd. Zij werkt nu als leerkracht op een school, maar mist het werk van Inti Huahuacuna enorm. Samen met Flor gaan we ernaar kijken of wij enkele projecten voor kansarme kinderen kunnen gaan steunen in Arequipa. We willen niet meer een volledig opvanghuis vanaf de grond op gaan bouwen of adopteren, maar meer op projectbasis hulp gaan bieden aan bestaande opvanghuizen voor kansarme kinderen. Zo zou Flor bijvoorbeeld workshops seksuele voorlichting, huiswerkbegeleiding, creatieve workshops, hygiëne of assertiviteitstrainingen kunnen gaan geven. Zij weet door haar rijke ervaring precies wat deze kinderen nodig hebben en door onze jarenlange samenwerking weet zij ook welke steun wij aan kansarme kinderen willen bieden. Flor gaat voor ons het voorwerk doen en kijken welke opvanghuizen in Arequipa een steuntje in de rug kunnen gebruiken.

Vanaf het begin dat ik in Peru werk heb ik het steeds jammer gevonden, dat ieder project voor zich daar opnieuw het wiel zit uit te vinden. Altijd heb ik gehoopt op de mogelijkheid een keer te gaan samenwerken met een andere stichting. Daarom heb ik de Stichting Mama Alice benaderd met de vraag of zij een samenwerkingsverband met Inti Huahuacuna willen aangegaan. Mama Alice doet hetzelfde mooie werk als Inti Huahuacuna in Cusco, maar dan in de stad Ayacucho.

Mama Alice geeft kansarme kinderen een beter leven en is in 2004 opgericht door Frederique Kallen. De stichting is vernoemd naar haar veel te vroeg overleden moeder Alice. Mijn eerste kennismaking met Frederique was een feest van herkenning. We weten beiden waarom we deze weg te gaan hebben en waarom we deze kansarme kinderen een kans willen bieden. Maar we weten ook beiden dat het bepaald geen gemakkelijke weg is die we kiezen, zeker niet in deze economisch zware tijden. Daarom gaan Mama Alice en Inti Huahuacuna de krachten bundelen, zodat we tezamen iets voor de kansarme kinderen van Ayacucho kunnen betekenen.

De 4 pijlers van Stichting Mama Alice zijn:

- Onderwijs
- Welzijn
- Vakopleidingen
- Projecten

Uit de pijlers onderwijs en welzijn hebben wij de volgende onderdelen 'geadopteerd':

- Kleuteronderwijs
- Individueel onderwijs
- Psychosociale steun

We verheugen ons intens op onze samenwerking en ik hoop dan ook in het voorjaar 2015 af te

reizen naar Ayacucho om kennis te maken met het team en de kinderen. 'Inti Huahuacuna' betekent 'Kinderen van de zon' en met onze steun hopen wij niet alleen de zon te laten schijnen voor de kansarme kinderen van Ayacucho, maar ook voor Frederique en het Peruaanse team van Mama Alice, zodat wij met jullie steun tezamen dit prachtige project draaiende kunnen houden. Samen staan we sterk!

Voor meer informatie zie: www.mamaalice.nl

Terugblik op de afgelopen 14 jaren

In de afgelopen 14 jaren heb ik steeds mijn hartverwarmende ervaringen met de kinderen in de nieuwsbrieven met jullie gedeeld. Graag willen wij nog een keertje met jullie terugblikken op het lief en leed dat de afgelopen 14 jaren op ons pad is gekomen.

2001

Wat is het heerlijk om na het weekend onze niños weer te zien! De spontane omhelzingen en de vrolijke lach van onze kinderen maakt me altijd ontzettend gelukkig, geven me het gevoel weer thuis te komen. Men zegt wel eens dat je eigen geluk afhangt van de glimlach van anderen, en bij het zien van de koppies van onze kinderen voel ik dat dit voor mij echt zo is. De warme, vrolijke lach van de kinderen van Inti Huahuacuna is goud waard. Wat voel ik me intens tevreden en gelukkig als ik met de kinderen in gesprek raak, als ik zie hoe onbevangen ze me komen knuffelen en hoe vrolijk ze rondhollen.

2002

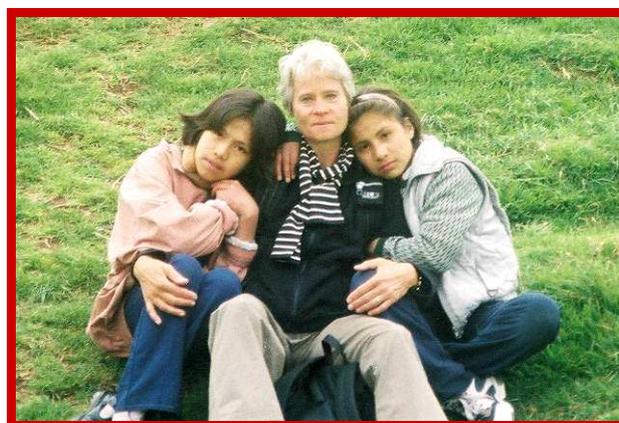

Ons opvanghuis is in de "Salon Comunal", oftewel het buurthuis van de wijk Zarzuela. Dit betekent dat ook de wijkbewoners er gebruik van mogen maken. Met gevolg dat er vorige week een dode lag opgebaard in de Sala de Manualidades. We konden die middag dus niet frotten, maar een slim knaapje dacht dit op te kunnen

lossen: "Profe Marianne, we kunnen toch zachtjes doen en als we beloven dat we echt niet met hem zullen spelen.....?" Nou,.....toch maar netjes gewacht tot het afscheid nemen was afgelopen en de rouwstoet naar de kerk vertrok.

2003

Vandaag is het Parkdag! Keurig in een rij gaan we naar het park en onder toeziend oog van de parkbeheerder laten we al onze kinderen eerst een stuk park schoonmaken. Daarna kan het feest beginnen, zijn ze los en genieten met volle teugen. Halverwege de middag komt Yanet, een van onze oudere niñas van 14 jaar, ook het park in. Met dit meisje heb ik al vanaf het begin een bijzondere contact. Het is een ongelooflijk lief kind, maar er straalt een bepaalde zorg, triestheid vanaf, dat ik me ieder jaar afvraag wat er precies in dat koppie omgaat. En vandaag in het park kruipt ze tegen me aan met haar verhaal. En onmiddellijk kan ik datgene wat ik al die tijd al aan haar gevoeld heb plaats. Haar zusje van 16 jaar heeft zelfmoord gepleegd. Alles is thuis veranderd, er is niets meer hetzelfde en er mag thuis niet over gesproken worden. Er heerst een triestheid in huis, die voor haar gevoel neigt naar onverschilligheid.

Maar ja, zegt ze, het is ook beter te vergeten, dan te herinneren. Als ik haar vraag of haar dat ook lukt, kijkt ze me heel intens en triest aan en zegt 'no, es dificil; nee, dat is moeilijk'. Alle soles vallen op dat moment op zijn plaats, haar hele doen en laten krijgt een plek en wat kun je.....nada, niets, alleen luisteren en haar laten weten dat je begrijpt hoe moeilijk dit alles moet zijn. Vervolgens loop je weer terug naar het project en moet zij weer naar huis. ¡Si, es dificil; ja, dat is moeilijk!

De nieuwe baño/wc ziet er perfect uit, daar ontbreekt niets aan. Het enige misschien, dat we de niños moeten leren hoe je een baño gebruikt,

want dat heeft nu nogal wat natte voeten in de aarde! Als ze moeten plassen doen ze het tegen de toiletput in plaats van erin, alsof het een boom is! Als je de urine onder de deur uit ziet lopen en je wijst hen erop dat ze letterlijk langs het toilet-potje hebben geplast, kijken ze je echt aan of ze het in Lima horen donderen. En dan heb ik het nog niet over hun giga-grote-boodschappen! Die blijven als een supertrofee in de pot liggen, want een doortrekker hebben ze nog nooit gezien, laat staan gebruikt.

2004

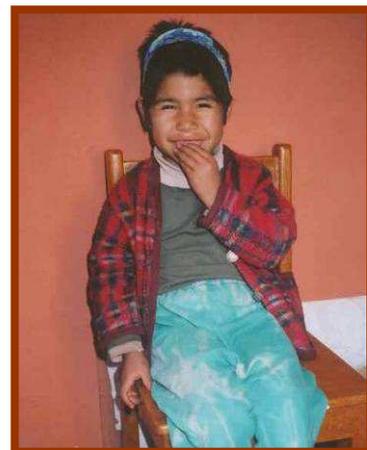
Het mooie van mijn werk hier is dat er tussen dit alles door ook nog vreselijk gelachen kan worden. Onze 5-jarige Maribel moet ook op de stoel bij tandarts Albert plaats nemen. Maar ze geeft aan dat ze eerst Dolores moet spreken. Uit een tasje tovert ze een ongelofelijke vies, kapot en lelijk babybroekje tevoorschijn. Met een stralend gezichtje geeft ze dit aan Dolores met de woorden dat het een cadeautje voor haar zoontje Sebastian is, aangezien het haar niet meer past. Dolores bedankt met een stralend gezicht voor deze prachtige milde gift en Maribel vraagt of ze het echt mooi vindt. "Si, si, me gusta mucha", "ja, ja, ik vind het erg leuk" zegt Dolores nogmaals, waarop dit kleine verwaarloosde snottebelleke bloedserius zegt: "dat kost dan 2 soles....."!! We kwamen niet meer bij van het lachen! Als we uiteindelijk 's avonds naar huis gaan roept ze nog naar Dolores: "profe, profe" en maakt daarbij, als een groot mens, het gebaar met haar vingers dat er nog geld over de brug moet komen!

De volgende ochtend komt de kleine Maribel bij ons binnen, vies, hongerig en verwaarloosd. Van de week had ik Profe Marlene een koekje bij de koffie gegeven, wat zij nog op haar tafel had liggen. Op het moment dat ik binnen kom zit Maribel heerlijk dat koekje op te peuzelen. Ik

kijk naar Profe Marlene en zeg lachend: "wat een heerlijk koekje heeft Maribel, hè"! Op het moment dat ik terug kijk naar Maribel stopt ze muy rapido, heel snel, recht uit haar mondje, dat heerlijke soppige natgelebberde koekje met haar vieze kluijjes in mijn mond.....! Waarop Dolores stralend zegt: "Marianne, delen doen de kinderen alleen met degene die ze vertrouwen en waar ze van houden". Slik.....!!

Komt hier dan het gezegde "de liefde gaat door de maag" vandaan!?!

Vandaag kwamen de kinderen mijn handen vast pakken en tegen me zegen dat ik niet terug naar Nederland mag. Hierop antwoordde ik hen dat ik echt terug naar huis wil, omdat mijn man alleen is en dat ik ook moeder ben van 3 kinderen. Daarop begonnen ze allemaal te stralen en reageerden ze: "Zie je wel, profe, dat je dus hier moet blijven. In Nederland heb je maar 3 kinderen en hier veel meer....."!!

2005

Op dinsdagochtend zit, als een hoopje ellende, mijn lieve vriendje Edy Jason op de trap. Een schat van een knul en altijd zwaar ondervoed. Na onze begroeting vraag ik hoe het met hem gaat en hij vertelt gelijk vol verdriet dat zijn moeder onlangs is overleden. Op mijn vraag waar al zijn broertjes en zusjes nu zijn, antwoordt hij dat ze alle 8 thuis zijn bij zijn alcoholische vader.

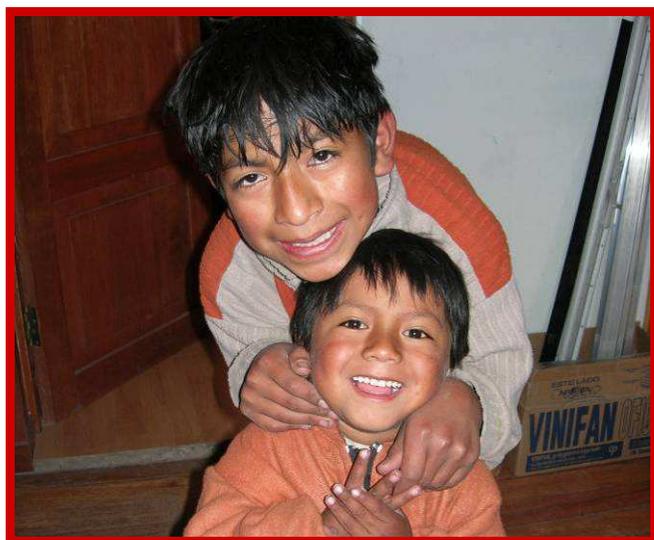
Ik realiseer me hier steeds weer dat de leus: "drank maakt meer kapot dan je lief is", nog veel

en veel te mild is! Hoe moeten deze kinderen toch ooit een kans krijgen in dit leven en hoe kan ik al deze 'Edy Jasons' helpen hoop te ontdekken achter hun pijn.....!?!

Hoe je het ook wendt of keert, de kinderen zijn altijd de dupe. Als ik deze kinderen zie en ze vergelijk met mijn eigen kinderen dan voel ik altijd weer een combinatie van ongekende verontwaardiging en ongekend geluk. Intense blijdschap over het plekje waar wij zijn geboren en een boosheid dat deze kinderen hier ter wereld moesten komen. Op zulk een moment denk ik even dat ik machteloos sta, maar niets is minder waar. Ik ben zelf zeer overtuigd van het nut en de waarde van ons werk hier. Wat dat betreft heb ik geluk dat ik met een grote passie geloof dat het juist wel iets uitmaakt dat wij hier zijn. Wat voor mij sowieso ook al telt is, dat ik de kans krijg om mijn verhaal over deze niños te vertellen en hopelijk verandert hierdoor de wereld al een heeeel klein beetje. Diep in mijn hart weet ik heel goed dat we nooit machteloos zijn, niemand van ons. Dit is mijn, dit is onze wereld en ik wil nooit opgeven om daar het allerbeste van te maken. Ik weet dat ik Edy zijn thuissituatie niet kan veranderen, maar wij allen tezamen, jullie als donateurs, het team van Inti Huahuacuna en de vrijwilligers bieden hem wel een veilig, warm opvanghuis, waardoor hij even gewoon kind kan zijn en zijn zorgen kan vergeten.

2006

Ondanks dat mijn zorg altijd naar alle kinderen uitgaat zijn er toch altijd een paar niños waar ik een extra zorg bij voel, zoals de kleine Jesus.

De moeder van Jesus is met haar kinderen naar Quillabamba verhuisd. Dat zie je hier zo vaak

gebeuren. Als de huurschuld te hoog oploopt en de grond te heet onder hun voeten wordt, verdwijnen ze met het hele gezin als een dief in de nacht. Jesus komt al van kleins af aan bij ons en eigenlijk was Inti Huahuacuna voor hem het enige houvast in zijn leven. Ik vind het dan ook vreselijk dat zelfs dit hem ontnomen is. Gemiddeld gaat nu 1x per week de telefoon van het project en wordt er gevraagd of wij dit gesprek willen betalen. We weten dan bij voorbaat dat het Jesus is en wekelijks verloopt het gesprek als volgt: "Hoe is het met profe Carlita, Doly, Nestor, Cecilia y Florcita? Heeft profe Carla mijn keramiekwerkstuk bewaard en kan ze dit niet opsturen naar een postadres waar ik woon? Trouwens, dat hoeft niet, want ik kom toch weer naar jullie terug. Ze heeft het toch niet verkocht, hè? Doe iedereen de groeten, chau".

2007

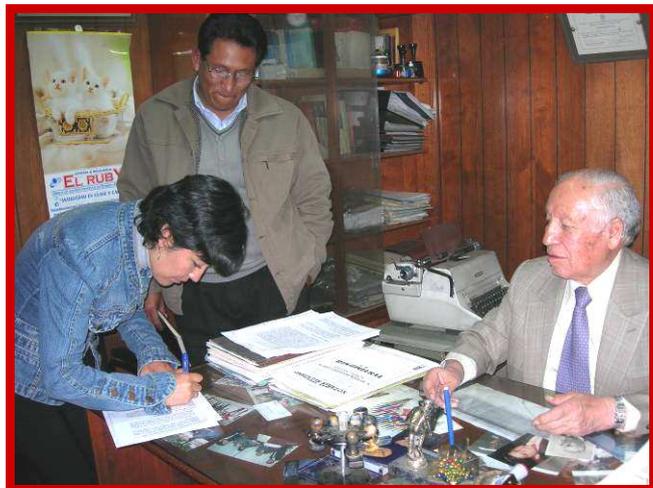
Wat is het prachtig om te zien wat de aandacht die wij de kinderen geven met ze doet. Het meest mooie voorbeeld hiervan vind ik Lourdes, een van onze meisjes.

Lourdes kwam vorig jaar als hummeltje van nog geen 2 jaar bij Inti Huahuacuna en ik maakte me ernstige zorgen over dit meisje. Ze toonde geen enkele gelaatsuitdrukking. Nooit liet ze iets van zichzelf zien, verdriet noch plezier. Altijd keek ze me zonder enige uitdrukking op haar gezichtje aan en ik kon er alleen maar naar raden wat er door haar heen ging. Het is een vies, verwaarloosd meisje en ze maakte ook met geen enkel ander kind contact. En als ik ooit wil weten waarom ik dit werk doe dan hoef ik dit jaar maar naar het gezichtje van Lourdes te kijken. Wat een verandering heeft zij het afgelopen jaar in ons opvanghuis ondergaan!

Jorrit geeft de kinderen muziek-, dans en zanglessen en om de kinderen te stimuleren meer van zichzelf te laten zien heeft hij een modeshow georganiseerd. Hij heeft tafels aan elkaar geschoven, de tafels bekleed met gekleurde vellen papier en een stoel als opstapje voor de 'catwalk' neergezet. Als de muziek begint te spelen kruipt

de kleine Lourdes op de 'catwalk' en met een stralend gezichtje leeft ze zich compleet uit. Haar ogen glimmen, ze kijkt naar de andere kinderen hoe ze lopen en verzint daar haar eigen loopje op en als een echt model zwiert ze over de tafels.

Op maandagochtend moeten Dolores en ik naar de notaris om samen met de verkoper de laatste papieren over onze aankoop van ons nieuwe opvanghuis te tekenen. En natuurlijk mogen de in een inktpot gesopte vingerafdrukken niet ontbreken. Dolores loopt mooi bij de notaris naar buiten zonder de cheque aan de verkopers af te geven. Ze fluistert me in mijn oor dat ze er nog niet aan toe is om dit geld nu al los te laten, want dat het haar benauwt dat de rekening dan helemaal leeg is. Zachtjes zeg ik haar dat ze dat niet alleen heeft, want dat ik per slot van rekening naar die lege bankrekening in Nederland terug zal moeten reizen. Daar kan ze gelukkig smakelijk om lachen! De verkoper en zijn vrouw nodigen ons na het officiële gedeelte uit om samen iets te gaan drinken, en daar komt Dolores eindelijk met haar cheque over de brug. We brengen een toast uit op de toekomst van Inti Huahuacuna en ik zie dat ook Dolores op de binnenkant van haar wang zit te bijten, om haar tranen te bedwingen. Dat het ons zou raken dat we deze stap nu kunnen zetten had ik wel verwacht, maar ik had niet gedacht dat het me zó zou raken. We hebben hier zo hard voor geknokt en we kunnen ons geluk niet op. 'Que suerte', 'wat een geluk'!

Dolores vraagt me dan ook jullie allen de volgende woorden te mailen:

Lieve bestuursleden, donateurs en vrijwilligers, onze droom, het hebben van een eigen opvanghuis en een toekomst voor ons werk, is werkelijkheid geworden. Dankzij de koop van een eigen opvanghuis kunnen we de opvang van de

kinderen van Inti Huahuacuna veilig stellen en ik wil jullie allen hiervoor ongelofelijk bedanken!!

We komen op straat de kleine Lucho weer tegen, samen met zijn broertje Michael en zusje Fabiola. Iedere keer raakt het me weer als ik de blijdschap en de lach op hun smoeltjes zie als ze ons tegenkomen. Op dat moment realiseer ik me ook hoe weinig ik nodig heb om een goed gevoel uit dit werk te halen: alleen maar de lach op de gezichtjes van onze kinderen is genoeg om te weten waarvoor we dit werk doen. Ondanks hun trieste leefsituatie stralen ze en vertellen ze ons hun verhaal. Ik zie hen daar staan, zonder sokjes, open kapotte schoenen zonder veters, vies en verwaarloosd, maar zo blij met onze aandacht en met elkaar.

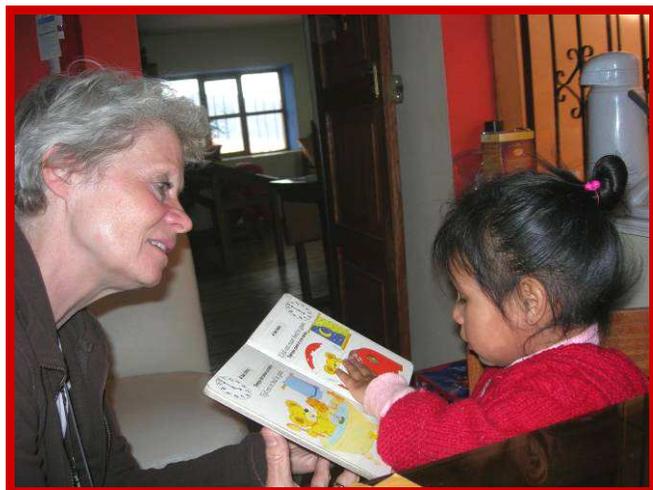
Deze kinderen steunen elkaar door dik en dun, ze zijn zo één met elkaar. Zo klein als ze zijn dragen ook deze kinderen pure kracht in zich, die ze dáár gebruiken waar ze angst, pijn en armoede lijden en tegenkomen.

Soms vragen mensen me wel eens hoe ik het volhoud en of het werk me niet ontmoedigt, omdat ik nooit echt helemaal de levensomstandigheden van deze kinderen zal kunnen veranderen. Ik denk dat ik dit vol kan houden omdat ik gewoon weet dat ik geen grote dingen kan doen. We kunnen alleen kleine dingen doen met grote liefde en ik denk dat dit de kracht van ons werk is.

2008

De ochtenden zijn in het project altijd veel rustiger, aangezien dan alleen de bibliotheek open is. De kinderen komen dan hun huiswerk maken en er is dan meer tijd om een praatje met hen te maken. Woensdagochtend lees ik een boekje voor aan een van de kinderen. De kinderen in dit

boekje zijn heel gelukkig en maken fijne en mooie dingen mee.

Als ik het boekje uit heb kijkt het kind me met vragende oogjes aan en zegt: "¿Y en el mundo real, profe? En in de echte wereld, profe?" Hoe vertel je dit kind dan dat dit eigenlijk de echte wereld voor ieder kind zou moeten zijn.

Op woensdag kan ik lekker met de kinderen werken. Iedere dag komt Jhort me vragen of er al een antwoord is van Profe Aurélie op zijn mail en ook vandaag moet ik hem nog even teleurstellen. Op dat moment bedenk ik me dat ik wel andere post voor hem heb. Ik heb van diverse Nederlandse leerlingen prachtige brieven meegekregen voor onze niños. Ik vertaal enkele brieven voor hem en hij vraagt me onmiddellijk uit zichzelf of hij op mijn computer een antwoord mag schrijven aan de Nederlandse kinderen.

Als ik dit 11-jarige knaapje achter de computer zijn levensverhaal zie vertellen en hij me aan het einde van zijn verhaal aankijkt en zegt dat hij nu echt gelukkig is, voel ik een intens verdrietig gevoel van binnen.

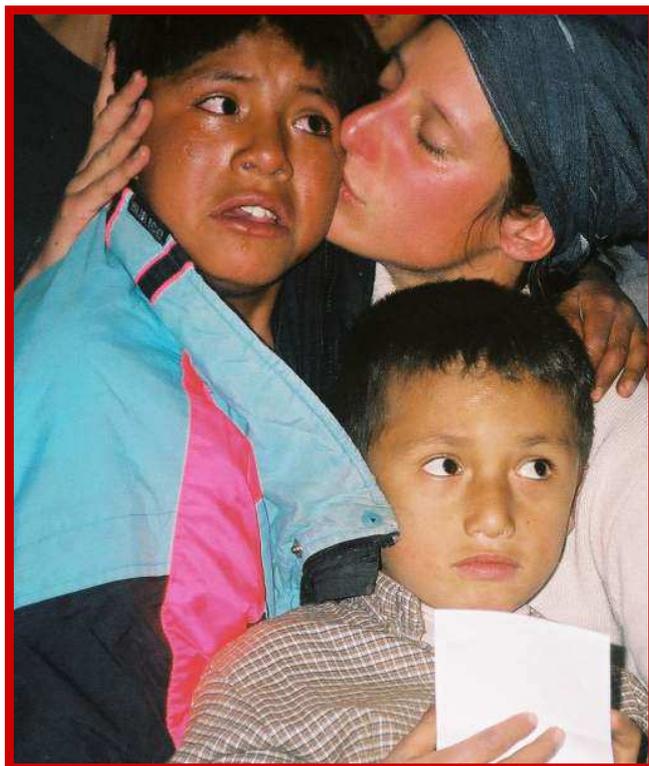
Onderstaand het verhaal dat Jhort met de Nederlandse schoolkinderen deelt:

"Hallo Nederlandse kinderen,

Ik vind het ontzettend fijn dat jullie een brief naar mij gestuurd hebben. Ik wil jullie dan ook graag groeten en iets vertellen over mijn Peruaanse leven. Ik woon in Peru, in de provincie Cusco. Ik ken Inti Huahuacuna al vanaf mijn vierde jaar en geniet er elke dag.

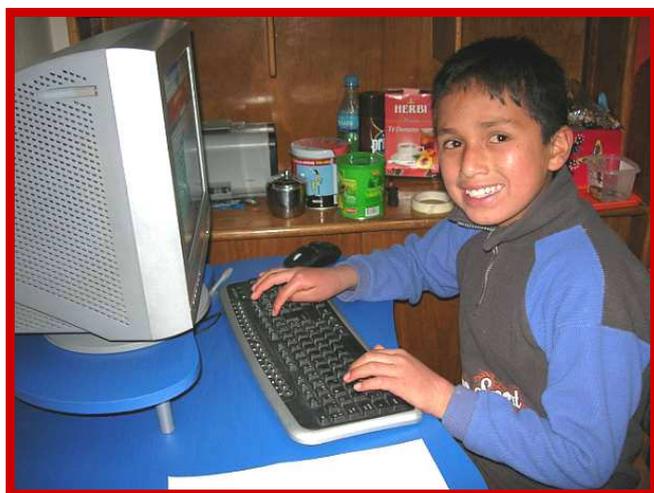
Toen ik zes jaar was kwam er een vrijwilligster, Profe Aurélie en mede door haar had ik verschillende gelukkige maanden. We zongen, we dansen en nog veel meer tot dat ze weer vertrok,

maar ze is altijd in mijn hart gebleven. De tijd ging door en ik werd acht jaar.

Mijn ouders vochten veel en als mijn vader thuis was sloeg hij mij en mijn broers en zussen, maar vooral mijn moeder. Mijn moeder verdroeg dit niet meer en besloot te gaan scheiden van hem en ik voelde me heel slecht. Ik begon te huilen, omdat ik nu mijn moeder niet meer kon zien en om het feit dat ze gingen scheiden. Dit waren de verdrietigste tijden van mijn leven. Er ging een maand voorbij, maar ik dacht nog steeds aan mijn moeder en ik ging naar buiten op het trottoir zitten en iedere keer als er een bus voorbij kwam wenste ik dat mijn moeder uit zou stappen om weer bij ons te komen wonen, maar in die bussen zat niet mijn moeder. Er ging een jaar voorbij en ik was inmiddels 9 jaar en ik raakte eraan gewend om zover weg van mijn moeder te zijn. Ik ben hierdoor veel veranderd, want toen mijn moeder nog bij ons woonde was ik altijd erg lastig en nu niet meer. Er is iets met mij gebeurd, ik doe nu heel goed mijn best voor mijn studie, voor mijn vader, en op school heb ik een diploma gehaald omdat ik de beste leerling van de klas ben en ben ik heel gelukkig. Weer is er een jaar voorbij en ik ben nu 10 jaar. Ik hoorde dat mijn moeder een baby verwacht van een andere man. Mijn broertje en ik konden niet boos zijn op onze moeder en vaak gingen we naar haar toe om haar te helpen. Mijn stiefbroertje werd geboren, maar ik noem hem gewoon mijn broertje omdat hij mijn broer is. Een jaar ben ik

bij mijn moeder gebleven om haar te helpen, maar ik heb tegen mijn moeder gezegd dat ik naar mijn vader terug moet en mijn moeder begreep dit. Ik ben naar mijn vader gegaan en hij verbiedt me nu om naar mijn moeder te gaan, maar ik ga vaak stiekem naar mijn moeder. Ik ben heel gelukkig, ik ben nu 11 jaar en ik kan niet anders zeggen dan dat ik gelukkig ben. Ik vond het erg leuk om mijn verhaal aan jullie, de Nederlandse kinderen, te vertellen en ik wil jullie heel erg bedanken dat jullie de Stichting Inti Huahuacuna en Profe Marianne helpen, omdat alle kinderen bij Inti Huahuacuna heel gelukkig zijn. Ik neem afscheid van jullie met een stevige omhelzing en een dikke kus voor jullie. Ik ben een jongen en ik heet Jhort en ik wens alle kinderen van Nederland het allerbeste. Veel liefs van Jhort Kenvi voor de kinderen van Nederland".

2009

Vanmiddag is het afscheidsfeest van ons werk in ons project Inti Ñan, in de wijk Tica Tica. We sluiten die middag het opvanghuis in de wijk Zarzuela en reizen met het hele team naar Tica Tica. Profe Betsa en Cecilia hebben het opvanghuis gezellig versierd en alle tafels al gedekt met lekkere hapjes, drinken en gelatine pudding. Profe Cecilia en Betsa houden een afscheidsspeech en er worden spelletjes gedaan. Allemaal voelen we ons enerzijds verdrietig dat we ons werk hier niet vol kunnen maken tot het nieuwe opvanghuis klaar is, maar aan de andere kant voelen we heel goed dat de tijd rijp is voor een volgende stap.

Op het einde van de middag vragen de oudste meisjes om stilte en lezen voor ons hun zelfgeschreven afscheidswaarden voor. Het is ontroerend om te zien hoe vol overgave zij dit voor ons op papier hebben gezet:

"Lieve Profe Marianne, Profe Dolores en alle andere Profe's,

Uit naam van alle jongens en meisjes van de wijk Tica Tica bedanken wij jullie voor jullie warmte en de waarden die jullie ons zoveel jaren hebben bijgebracht. Elk teamlid van Inti Huahuacuna heeft zich voor ons ingezet om ons te helpen met het maken van ons huiswerk, ons getroost als we verdriet hadden en ons geholpen als we ziek waren. Maar bovenal de vriendschapsbanden die jullie met ons zijn aangegaan, zijn voor ons een herinnering voor de rest van ons leven. Wij willen jullie dan ook onze diepe dank en dankbaarheid uiten, want Inti Ñan is voor ons echt een thuis geworden. Hier leerden wij wat belangrijk is in het leven en dit zullen we nooit vergeten. Altijd zullen we ons dit blijven herinneren en we weten gelukkig dat dit afscheidsfeest vandaag uiteindelijk geen afscheid is, maar een tot ziens. Muchas gracias"!

Stil, en met een brok in onze keel, gaan we tezamen in de donkere avond terug naar huis.

2010

Op zaterdag 11 september 2010 heeft Inti Huahuacuna geschiedenis geschreven. Op die dag hebben we de inauguratie van ons eigen nieuwe opvanghuis gevierd! In dit huis kunnen we onze niños veiligheid, zekerheid en een toekomst bieden. Steeds als we ons nieuwe huis binnengaan, worden we eraan herinnerd dat we niet alleen staan, dat niets onmogelijk is als we het samen doen.

Samen met Dolores, het team en onze niños zijn we begonnen aan een nieuwe toekomst. Nu is de tijd rijp voor een nieuwe droom, want elk bereikt doel vormt weer het begin van een nieuwe tocht. Inti Huahuacuna is een kleine stichting, met grote idealen. Ik ben naar huis gekomen met nieuwe plannen en idealen, en ik hoop uit de grond van

mijn hart dat jullie ook deze nieuwe weg met mij willen bewandelen.

De kleine Alfredo is een van onze nieuwe klanten en staat iedere ochtend al om 09.00 uur voor de deur. Het is duidelijk een manneke wat onze hulp echt nodig heeft. Hij heeft altijd ontstoken oogjes en is zwaar ondervoed. Als ik hem vraag hoe hij heet steekt hij drie vingertjes op. En als ik hem vraag waar hij woont kijkt hij me zeer verbaasd aan en zegt verontwaardigd: "claro, en mi casa; in mijn huis natuurlijk". Ja, hoe kan ik zulk een domme vraag stellen!

Tijdens het spelen met de kinderen in het spelletjeslokaal herinner ik me dat er in Nederland vroeger bij het opvoeden van kinderen gesproken werd over de 3 R's: Rust, Reinheid en Regelmaat. Hier in Peru kent men ook deze 3 R's, maar dan gaat het over Respect hebben voor jezelf, Respect hebben voor anderen en Responsabilidad (verantwoordelijkheid) voor alles wat je doet. Dit zijn tot op de dag van vandaag belangrijke normen en waarden en dit is wat wij de niños willen bijbrengen in ons opvanghuis. In ons spelletjeslokaal zie ik altijd dat spelen voor kinderen niet zomaar het doen van spelletjes is. Het is een veel grotere ervaring. Ze leren van het samenzijn en samenspelen met andere kinderen. Het bevordert de interactie tussen niños, maar ook hun eigen ontwikkeling. Het gevoel van geluk en blijheid doet hun zelfvertrouwen groeien. Daarnaast leren ze veel van hun eigen cultuur en de gewoontes van hun land. Tijdens deze uren merk ik altijd hoe belangrijk het is om tussen de kinderen te staan en niet erboven. Ik leer van de niños, en de niños leren van ons. Ook zie ik aan de kinderen dat het zien van de problemen van andere kinderen maakt dat zij zich minder alleen voelen staan. Ik vind het altijd geweldig om te zien hoe creatief de kinderen zijn. Hieruit zie je

dat arm zijn niet betekent dat je niets kunt, maar dat het vaak ook een stimulans kan zijn om je creativiteit te ontwikkelen. Als ik zo rond zit te kijken in het lokaal merk ik dat het me raakt te zien hoe intens ons huis leeft. Overal kom je spelende, hollende, lachende, roepende, en soms huilende, kinderen tegen. En bovenal zie ik hoe intens gelukkig het hen maakt om lekker even te mogen knuffelen. Je ziet de blik in hun oogjes veranderen en je voelt dat ze zich even helemaal ontspannen.

Ook nu voel ik weer wat het toch weinig kost om een kind te laten voelen dat ook hij belangrijk en de moeite waard is. Dit is wat ik altijd voel bij al onze niños en als ik ooit voel dat oprecht geluk bestaat uit het gelukkig maken van anderen, dan is het hier.

2011

Verhaal van Goyo, 8 jaar

"Ik voel me gelukkig bij Inti Huahuacuna. De profes zijn heel lief en zorgen altijd voor mij. Het huis is veel mooier en fijner dan mijn school, want hier zijn de profes vriendelijk. Vandaag hebben ze mij geleerd respect te hebben voor andere kinderen.

Ook vind ik het heel fijn dat er veel kinderen komen, waarmee ik fijn kan spelen en dat vind ik heel leuk. Ik maak graag mijn huiswerk en als ik klaar ben mag ik verhaaltjes lezen in een boek. Daarna ga ik spelletjes doen en voetballen met de andere kinderen en ik vind het heel fijn op het sportveldje, omdat niemand boos tegen mij doet. Aan het einde van de dag krijgen we lekker warm eten en morgen ga ik weer terug naar Inti Huahuacuna.

Goyo."

De dag begint met een bezoek van onze student Richard. Hij weet dat ik inmiddels in Cusco ben en vol trots komt hij vertellen dat hij is afgestu-

deerd. Het is echt geweldig wat deze jongen heeft gepresteerd. Vier jaar geleden is hij dankzij een Nederlandse donatie aan een studie begonnen, die gelijk is aan de Hogere Hotelschool in Nederland.

Ondanks dat zijn vader jong is overleden, zijn moeder ver buiten Cusco een nieuw leven heeft opgebouwd met een andere man, en alle tegenwerking van zijn broers, heeft hij deze studie volbracht. We zijn zo ongelofelijk trots op Richard! Hij komt ons het geweldige nieuws vertellen, dat hij al een baan in een chique hotel heeft gevonden als assistent van de manager. Als dank heeft Richard een brief geschreven, die ik graag met jullie wil delen:

*"Hallo lieve mensen in Nederland,
Met een warme groet wil ik jullie allen bedanken voor al jullie steun van de afgelopen jaren en wil ik jullie vol trots vertellen dat ik ben afgestudeerd. Zonder jullie steun had ik dit belangrijke doel in mijn leven nooit bereikt. Zoals ik jullie al in mijn eerdere verslagen schreef waren het zware jaren voor mij, maar ik heb me altijd vastgehouden aan de woorden van Profe Marianne: "Als je echt iets wilt, kun je het!". En ik wilde het en had de kracht om het te volbrengen. Elk studiejaar was een uitdaging, dat ik goed moest volbrengen en ieder jaar werd het zwaarder. Maar gelukkig had ik vrienden zoals jullie, die me niet alleen financieel steunden, maar die me ook stimuleerden om de kansen die het leven me bood met twee handen aan te nemen. Iedereen heeft in zijn leven iemand nodig die hem steunt, die er voor hem is, om onze dromen te realiseren. Mede dankzij jullie steun heb ik mijn grootste droom verwezenlijkt en ik hoop dan ook dat jullie het mij niet kwalijk nemen dat ik jullie vraag door te gaan met diegenen te steunen die, net als ik, jullie steun zo hard nodig hebben. Ik beloof jullie dat ik zal blijven knokken voor een*

*goede toekomst. Ik ben jullie eeuwig dankbaar en op een dag hoop ik jullie allen te leren kennen, om jullie persoonlijk te kunnen bedanken.
Een dankbare warme omhelzing,
Richard".*

Ik bedank op mijn beurt hem, want hij heeft ook mij veel gegeven. Hij en de niños van Inti Huahuacuna hebben in mij het vuurtje aangestoken, dat al vanaf mijn jeugd smeulde, en hier ben ik hem en de niños eeuwig dankbaar voor.

Zoals elke ochtend komt de 4-jarige Delia ons met een stralend gezichtje buenos días zeggen.

Ze praat nog erg weinig voor haar leeftijd en komt steevast, weer of geen weer, zonder sokjes en regelmatig zelfs zonder schoentjes bij ons binnenhollen. Ook deze ochtend komt ze in de stromende regen zonder sokjes binnenlopen. Als ik haar vraag of ze geen koude voetjes heeft zegt ze met een serieus gezichtje dat ze geen sokjes aantrekt, omdat ze dan ook niet nat kunnen worden in de regen. Ja, en tegen deze logica heb ik niets in te brengen.

2012

Voor bijna alle ouders van de kinderen van Inti Huahuacuna is het financieel gezien onmogelijk om de schoolkosten van de kinderen te betalen. De regering zegt dat scholen van de Staat gratis zijn, maar dit is bepaald niet waar. Ondanks dat de ouders geen maandelijks schoolgeld hoeven te betalen, moet men aan het begin van het schooljaar wel inschrijfgeld/schoolgeld betalen, een bijdrage voor ouderavonden, uniform, fotokopieën en schoolmaterialen. Het is dan ook geweldig dat wij uit donaties weer veel kinderen op school hebben kunnen inschrijven. De moeder van Jonathan en Cristian is een zeer verantwoordelijke

moeder, die regelmatig haar dank komt uitspreken voor onze steun.

Zeer geëmotioneerd en vol dankbaarheid kwam zij vragen of wij namens haar en haar kinderen Nederland intens willen bedanken, dat we ook dit jaar weer voor haar kinderen de school en hun schoolspulletjes hebben betaald. Tevens laat ze ons weten dat ze hoopt dat zij en haar kinderen ooit iets voor Inti Huahuacuna terug kunnen doen, dat we altijd in haar hart zijn, en dat ze ons in haar gebeden gedenkt.

Aan het einde van de dag kunnen we officieel ons speeltuintje in gebruik nemen, want Profe Mendel heeft alle rubberen tegels gelegd. Het ziet er prachtig uit. Dolores en Flor gaan gelijk een emmer en een schrobber halen, om ervoor te zorgen dat ik één keertje foto's kan maken van een super schoon speeltuintje. Wat zijn we trots!

Als we 's avonds de kinderen willen gaan waarschuwen dat het tijd is om naar huis te gaan, zien we tot onze grote verbazing dat alle afgetrapte schoentjes van de kinderen op een hoop liggen. We kijken elkaar verbaasd aan en vragen ons af wie van het team gezegd heeft dat ze niet op hun schoentjes in het speeltuintje mogen.

Maar een van de kinderen lost dit probleem snel voor ons op. "No, profe, dit heb ik geregeld. Het speeltuintje is zó mooi, dat het veel te jammer is om er met onze vieze schoentjes in te spelen en daarom heb ik gezegd dat iedereen zijn schoentjes moet uittrekken". Het is aandoenlijk om te zien dat ook zij net zo trots zijn op hun speeltuintje als wij. Wat is dit toch een geschenk uit de hemel!

2013

Woensdag besluit ik opnieuw op zoek te gaan naar Sandra, een van onze meisjes, die met de prachtige hulp van een donateur een beroepsopleiding volgt. Sandra is een heel jonge moeder van 3 kinderen, en heeft bijna 2 jaren van haar studie afgerond. En dan horen we spontaan niets meer van haar en kunnen we haar nergens meer gevonden krijgen. De kamer, waarin ze met haar 3 kinderen en vriend woonde, heeft ze opgezegd en bij het opleidingsinstituut is ze niet meer teruggekomen om het laatste jaar van haar studie af te ronden. Zoiets gaat me altijd zeer aan het hart, want dit meisje had voor het eerst de vicieuze cirkel van haar familie kunnen doorbreken. Het is een intelligente meid en wat had ik voor haar gehoopt, dat zij niet net als haar moeder eeuwig de kost zal moeten verdienen met het verkopen van spullen op straat. Het is bijna onbegonnen werk om in een stad van bijna 400.000 inwoners een meisje te vinden dat geen vaste woon- en verblijfplaats heeft, geen telefoon, en nergens geregistreerd staat. Vandaag ga ik proberen of ik informatie kan krijgen bij het weeshuis waar haar middelste kind terecht is gekomen, nadat Sandra haar in paniek te vondeling heeft gelegd. Hopelijk kunnen zij mij vertellen of Sandra haar dochtertje nog bezoekt of dat dit hummeltje inmiddels geadopteerd is. Tevens bel ik naar het opleidingsinstituut of zij aan de klasgenoten van Sandra willen vragen of zij de naam van haar nieuwe vriend kennen, de vader van haar derde kind. Laat in de middag belt het opleidingsinstituut mij op om te zeggen dat geen enkele klasgenoot ook maar iets van Sandra of haar vriend weet. Dit is dus helaas een dood spoor. Sandra zal eerst tot het bewustzijn moeten komen waar ze mee bezig is en welke kansen ze heeft laten lopen in haar leven. Ik merk vaak dat mensen teleurgesteld zijn over het resultaat van hun ontwikkelingswerk, omdat ze zoveel aan al die armen geven en het resultaat niet is wat zij ervan verwachten. Stiekem denk ik dan bij mezelf dat je nooit iets aan arme mensen geeft, je deelt iets met hen. Voor mij is dit een wezenlijk

verschil. Ik verwacht niet veel; natuurlijk heb ik de hoop dat een meisje als Sandra, door wat wij met haar delen het licht ziet, maar als dit niet nu gebeurt weet ik toch dat we dit niet voor niets hebben gedaan.

Ze heeft twee jaren studie voltooid, die ze nooit kwijtraakt. We hebben de moeilijkste momenten in haar leven met haar gedeeld, en ook hiervan ben ik overtuigd dat ze dit nooit zal vergeten. Ik ga het loslaten, ga niet meer naar haar zoeken, en hoop alleen dat eens op een dag Sandra ons weer komt zoeken. En wat mij betreft deel ik dan weer van harte datgene wat ik delen kan met dit kansarme meisje.

2014

Wat ging het ons aan het hart toen we eind vorig jaar geen contact meer konden krijgen met Sandra, een van onze meisjes en moeder van 3 kinderen. Ze had haar kamer opgezegd en bij het opleidingsinstituut was ze niet meer teruggekomen om het laatste jaar van haar studie af te ronden. Ondanks dat we ons grote zorgen om haar maakten, hebben Dolores en ik steeds gevoeld dat Sandra eens weer bij Inti Huahuacuna voor de deur zou staan.

En ons gebed werd verhoord! Vorige week kwam Sandra zeer beschaamd en met tranen in haar ogen in ons opvanghuis binnen lopen. Wat deed het Dolores goed haar weer te zien!

Zij schaamt zich diep dat ze niet de moed heeft gehad om eerlijk tegen ons te komen zeggen dat ze vorig jaar niet anders kon dan met haar studie te stoppen. Ze biedt haar excuses aan en begrijpt heel goed hoe fout ze gehandeld heeft. En dan komt haar verhaal er in één adem uit. Ze was ongelooflijk blij dat ze eindelijk een nieuwe vriend had gevonden, die niet alleen met haar maar ook met haar kinderen een nieuw leven op

wilde bouwen. Echter de ouders van haar vriend wonen in de Heilige Vallei, in Urubamba, en zijn ouders eisten dat hij hen zou komen helpen met het maken van hun markthandel. Sandra moest kiezen tussen hem of haar studie. Om niet meer alleen te zijn met haar kinderen, heeft zij ervoor gekozen mee naar Urubamba te verhuizen. Maar omdat ze bij de geboorte van haar 3e kindje haar studie al tijdelijk had stopgezet, durfde ze niet meer naar Inti Huahuacuna te komen om te zeggen dat ze weer stopte met haar opleiding. Iets waarvan ze nu beseft dat ze dit nooit zo had mogen doen. Nu zijn ze teruggekomen naar Cusco, en ze heeft al haar moed vergaard om haar excuses aan te komen bieden. Tevens geeft ze aan dat ze intens hoopt eens een herkansing te krijgen om haar studie alsnog af te maken.

Haar dochtertje Guadeloupe

heeft inmiddels de leeftijd om naar de kleuterschool te gaan en wat is Sandra blij als we haar een plaatsje aanbieden op ons nieuwe Inti Huahuacuna kleuterschooltje! Het is niet te geloven dat Sandra al als

klein kind naar Inti Huahuacuna kwam en dat nu ook haar dochtertje haar weg naar ons opvanghuis heeft gevonden. Het is fijn dat we in ieder geval alvast iets voor haar dochtertje kunnen betekenen en de toekomst zal uitwijzen of we ook Sandra weer op weg kunnen helpen. Komt tijd, komt raad!

Een gelukkig mens

Lieve donateurs, wat heb ik in de afgelopen jaren vele mooie en ontroerende momenten met de kinderen en het team gedeeld. Nogmaals wil ik jullie intens bedanken voor jullie jarenlange hartverwarmende trouwe steun. Dankzij jullie steun heb ik mijn hart kunnen volgen en mijn droom kunnen realiseren. De wijze waarop jullie mij en ons werk al die jaren gedragen hebben, heeft van mij een heel rijk en gelukkig mens gemaakt, een gevoel dat ik de rest van mijn leven zal koesteren!

Bijna is het Kerstmis en ik vind het erg mooi om deze speciale nieuwsbrief af te sluiten met de

ontroerende kerstwensen, die de kinderen van Inti Huahuacuna hadden opgeschreven bij hun eerste kerstfeest in ons opvanghuis.

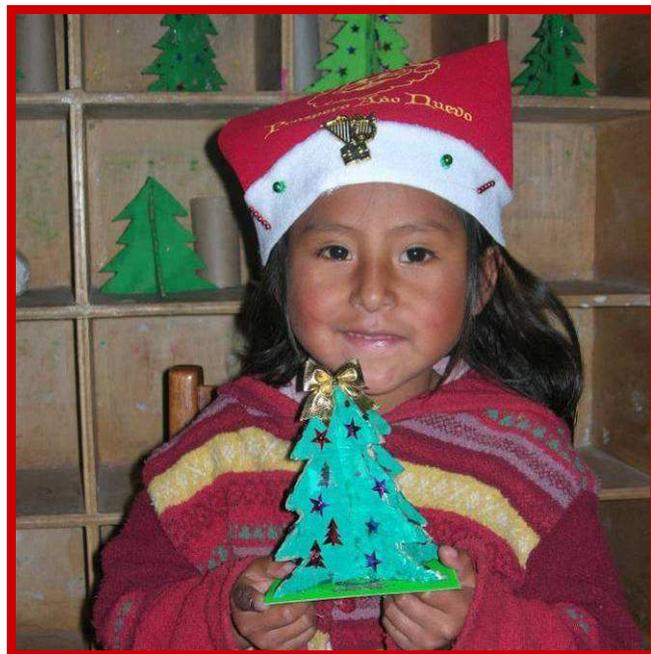
Kerstwensen kinderen van Inti Huahuacuna

Ik denk aan de eerste keer dat we met de kinderen het kerstfeest vierden en de ontroerende kerstwensen, die zij in de kerstboom hadden gehangen, zoals:

1. Ik wens dat mijn moeder beter mag worden en mag blijven.
2. Ik wens dat er veel nieuwe, aardige vrijwilligers bij Inti Huahuacuna mogen komen werken.
3. Ik wil vragen of mijn vader zich niet meer zal bedrinken.
4. Ik wens dat mijn vader verandert, zodat hij mij niet meer slaat en mijn moeder ook niet.
5. Lieve Papa Noël, ik wil vragen om een televisie, een T-shirt en voor mijn vader een pantalon.
6. Ik wil een beter leven hebben en kunnen studeren.
7. Ik wens een huis voor mij en mijn familie, zodat ik niet meer op straat hoeft te slapen.
8. Ik zou graag een fiets willen. Alleen een fiets, niets meer. En ik wil dit aan de kerstman vragen, omdat mijn vader hiervoor geen geld heeft.
9. Ik wens dat ik een bed krijg met een matras, omdat mijn ouders hiervoor geen geld hebben.
10. Ik wil graag brood, een huis en een Barbie.
11. Ik wil graag naar school kunnen en werk vinden waar ik veel mee kan verdienen.
12. Mijn wens is voetballer worden bij een Peruaans elftal.
13. Ik wens dat alle arme kinderen minder arm worden.
14. Ik wil later schoenmaker worden en zodra ik een grote zaak heb, koop ik een nieuw huis voor Inti Huahuacuna.

Wat een wensen! We hebben door de jaren heen lang niet al die wensen in vervulling kunnen

doen gaan, maar wel enkele, zoals de bouw van een eigen opvanghuis. Wat geweldig dat juist dankzij de bouw van dit nieuwe opvanghuis, het project nu zelfstandig verder kan en de veilige haven van deze kansarme kinderen voor altijd gewaarborgd blijft.

Ik wens jullie warme Kerstdagen en een Voorspoedig Nieuwjaar en hoop met jullie steun nog veel kinderen een nieuwe kans te bieden.

¡Muchas gracias!

Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om ons werk in Peru te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

***Betaalrekening 9233476 ten name van
Stichting Inti Huahuacuna,
Land van Ravensteinstraat 31, Uden.
IBAN: NL 74 INGB 000 9233476***

Onze stichting is aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat giften aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting. Bij een schenkingsakte is het belastingvoordeel voor u het gunstigste. Voor meer info zie: www.intihuahuacuna.org

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u fijne feestdagen en een voorspoedig 2015.

Marianne Schepers.